Doğan Kardeş

Sayı
340

KUYU BAŞINDA

Krş.
15

XXV

— Wari - Yula !» Ve hepsi, Mâsa'nın başına toplanarak kuşu görmeğe çalıştılar. Bu, Mâsa'yı hayrete düşürdü «Acaba, küçük siyah bir kuşu görünce neden bu kadar heyecanlandılar ?» diye düşündü.

— Wari - Yula nedir baba ?

— Bilmiyor musun ? Ben de sana söyliyemem, çünkü o vakit tılsımı kaçar !»

Sonra, evin içi birden boşaldı ve herkes erişmiş gibi dağılarak, diğer köylülere Mâsa'nın canlı bir Wari - Yula getirdiğini haber verdirdiler.

Karanlıkta otururken, gözleri uykudan ağırlaşmış bir halde Mâsa, ağır ağır başını salladı. Evet hatırlamıştı : Wari - Yula, domuzların kuşu idi. Ama bunun kendisi ile ne alâkası vardı. Sonra yorgunluktan düşünemiyecek bir hale geldiği

için hamağında uyuya kaldı. Küçük kahverengi ayacıkları yeşil yapraklarla sarılıydı.

KAHRAMANA AD VERİLİYOR !..

Sabahleyin uyandığı vakit, Mâsa, Bambudan evinin önünde mırıltılar işitti. Doğrulmak istedi. Her tarafı ağrıyordu. Geceleyin, ayağına sarılı yapraklar düşmüştü. Ama ayakları artık açılmıyordu. Evin önünde büyük bir kalabalık vardı. Kızılderililer silahlarını, zıpkınlarını, yaylarıyla oklarını almış, bir araya toplanmışlardı. Ortalarında babasının dimdik iri vücudünü tanıdı. Konuşuyor, karşısındakilere tekrar tekrar Wari - Yula'yı (domuzlar kuşu)nu anlatıyordu. Mâsa kapıda görününce, oradakiler bağırıştılar :

— Kuşu getir ! Yula nerede ?

— Çabuk, çabuk! Güneş yükselmeden !

Mâsa, babasına dönüp : «Neden çabuk oluyorum ?» diye sordu.

— Kuşun için, Mâsa. Erkekler ava çıkmak istiyorlar. Bak silahlarını da almışlar.

Bazıları bağırdılar :

— Pek çok domuz avlıyabileceğiz !»

Diğerleri de ona sevinçle iştirak ettiler : «O bize uğur getirecek ! O bize uğur getirecek.»

Mâsa «Ama...» diyecek oldu.

Babası gayet ciddi «Artık sual sorma Mâsa, kuşu getir.» dedi.

Mâsa, babasının sözünü hemen yerine getirmiş olmak için içeri girdi, kafesi aldı ve dışarı çıktı. Yerliler etrafını aldılar. Kafese yaklaşarak kuşa bakıyorlar, sonra gerileyip birbirlerine fikir beyan ediyorlardı. Birisi emretti :

— Kaisa, haydi bakalım, Yola !»

Mâsa ile Kaka - Muk önde olmak üzere tek sıra haline girdiler ve domuzların bol bulunduğunu söyledikleri ormana doğru ilerlediler.

Bu sabah Mâsanın gözleri parlıyordu. İkide bir arkaya dönüp peşinden gelenleri süzüyordu. Övünerek yürüyen babasının geniş omuzlarına baktı. Mâsa, babasıyla aynı hizada yürümeye çalışıyordu ama, onun geniş adımlarına ayak uydüramadığı için ara sıra koşarak babasına yetişiyordu. Bu hareket, Yula kuşunu rahatsız ediyor, o da cıyak cıyak bağırıyordu. Mâsa, hâlâ işin asılını öğrenememişti. Acaba Wari kuşu, neden bu kadar kıymetliydi ? Niçin ona anlatmıyorlardı ?

Nehire varınca, ormana geldiklerini anladılar. Kütüklerden yaptıkları köprüden geçtiler.. Çam ağaçları birden bire kesildi. Önlerine Mâsa'nın bir gün evvel geçtiği kesif orman çıktı.

Gürültü kıyamet. Beyaz yüzlü maymunlar, siyah tüylü hindiler avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı. Ama Mâsa, artık korkmuyordu. Yanında silahlı kızılderili muhafızlar vardı.

Kaka - Muk durdu. Diğerlerinin yaklaşmsaını bekledi. Sonra, Mâsa'ya dönüp : «Şimdi Yula kuşunu kafesten çıkarıp salıver bakalım.» dedi.

Mâsa, itiraz etmek için dudaklarını araladı, fakat sonra hemen kendini topladı. Bir kızılderili çocuğun babasının sözüne itiraz etmeye hiç hakkı yoktu. Kafese iğildi, kapağını açtı, parmağını içeri uzattı. Kuş, hemen parmağına kondu. Babasının ikinci bir emriyle Mâsa, kuşunu yakında duran bir dalın üzerine bıraktı. Kaka Muk : «Şimdi dikkat et» dedi.

Herkes susmuştu. Yula kuşu da sessiz sessiz konduğu dalda oturuyordu. Kanatlarını silkeledikten sonra birden havalandı. Biraz uçtuktan sonra, daha ilerdeki dallardan birine kondu. Bu hareketi tekrar ede ede bütün ormanı dolaşmıya başladı. Ağaçtan düşen bir yaprak sessizliği ile silahlı kızılderililer, kuşu takip ediyorlardı. Yarım saat onun peşinden gittiler. Yula kuşu, bir şeyler aranıyordu.

Herhalde aradığını bulmuştu ki, konduğu daldan birden havalanarak ormanın derinliklerine daldı. Kaka - Muk, bir kol işaretiyle kızılderililerden birini kuşun arkasından koşturdu. Mâsa, dikkatle dinliyordu. Koşan kızılderilinin ayaklarıyla kırdığı dalların çatırdısını işitiyordu. Sonra sanki bütün gökyüzü bir haykırışla inledi.

— Sonu gelecek sayıda —

PUL KÖŞESİ

ANADOLU PULLARIMIZ

Türk pullarının son bölümü olan (Cumhuriyet devri pullarımız) dan 336 ncı sayımızdaki pul köşesinde kısaca bahsetmiştik. Şimdi de ikinci bölümdeki Anadolu pullarımıza bir göz atıyoruz.

İstiklâl Savaşı süresince bütün Anadoluda kullanılan bu pullar, millî savaş yıllarının en kıymetli bir hatırası sayılırlar.

23 Nisan 1920 de Anadoluda millî bir hükûmet (Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükûmeti) kurulunca, İstanbuldaki (Osmanlı İmparatorluğu Posta İdaresi) ile Anadolu posta merkezlerinin ilgisi kesilmişti. Bunun üzerine Ankarada meydana gelen (Anadolu Postaları İdaresi), yeni pullar bastırmak zorunda kaldı. İlk olarak bazı Osmanlı pullarının üzerine siyah ve kırmızı mürekkeple (Ankara 3 kuruş), (Posta 3 kuruş) ve (Ankara posta 3 kuruş) kelimeleri basılarak - sürşarjlanarak - kullanılmağa başlandı. Bunlar tükendikten sonra sırayla Harç, Kâtibi adil, Amele pasaport, Defteri hakanî, Tiyatro, Hicaz, Hariciye, Müze, Hazineî maliye, ve Donanma Cemiyeti pulları üzerine (Osmanlı postaları 1336) ve (Osmanlı postaları 1337) kelimeleri basıldı. 1337 pulları, el basması ve matbaa basması olarak iki kısma ayrılırlar. 1336 pullarının hepsi el ile basılmıştır.

Bu arada Kilis, Feke ve Antalya uçak posta pullarını da söylemeden geçemeyiz. Bu pullar pek az kullanılmışlardır.

1921 de Adananın düşmandan kurtuluşunu anmak için 13 parçalık bir hatıra serisi hazırlandı. Eski Osmanlı pullarının üzerine (Adana I Kânunu evvel 1337) kelimeleri basılarak satışa çıkarıldı. Daha sonra İtalyada basılan ve Edirne Sultan Selim camiinin resmini taşıyan bir seri pulun üzerine de (Adana 5 Kânunu sâni 1338) kelimeleri basılarak 1922 de satışa çıkarıldı. Bu iki seri Birinci ve ikinci Adana serileri diye anılırlar. ve Anadolu pullarımızın en son çıkan serileridir.

1920 - 1922 yılları arasında Anadolu pulları olarak tam 105 çeşit pul çıkarılmıştır. Fakat bunlar çok az sayıda basıldıkları için bugün zorlukla bulunmaktadırlar. Bazılarını da bulmak imkânsızdır. Bu pullarımızın her biri 1000 liraya kadar çeşitli değerler kazanmışlardır. Pek çoğu yüzlerce lira değerindedir.

Anadolu pullarımızın bazıları taklit edilerek kalp olarak yapılmaktadır. Bu sebepten, zarf üzerinde olan ve damgası okunabilen pulların kıymeti daha yüksektir. Bu pullardan biri zarf üzerinde elinize geçerse olduğu gibi saklayınız.

Anadolu pullarımız ilkel bir şekilde basıldıkları için bir çok baskı yanlışlıkları yapılmıştır. Böyle pulların daha yüksek bir kıymeti vardır.

Önder TÜZCET

ÇANAKKALE

Vatanımızın zaferleri
Anaların gözyaşları
Şehitlerimizin kanları
İle dolan toprak
Çanakkalemiz.

Gültan Eleman

Yüksel kardeş resim yapıyor

7 YAŞINDAKİ RESSAM KARDEŞ

Yukarıda resmini gördüğünüz Yüksel Özgür kardeş 7 yaşındadır. Bursalıdır. Geçen hafta Maya sanat galerisinde bir resim sergisi açmıştır. Bu mini mini kardeşin resimleri hakikaten çok güzel !

Meydana getirdiği eserler arasında neler var, neler ! Eğer sizde görseydiniz çok beğenecektiniz. Bunlardan birkaçını sayayım : Fareleri kovalayan kedi, şeytan, süvari. Bursada yüzme havuzu, hele Yükselin kendi portresi var, okadar güzel ki..

Bu sevimli, küçük ressam kardeşi inşallah ilerde büyük bir sanatkâr olarak görürüz.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

OKUMA BAYRAMI

Geçen ay hemen bütün ilk okullarda alfabeden okumağa geçen küçük kardeşler tarafından okuma bayramları yapılmıştır. Bu arada Çamlıca ilkokulunda da güzel bir okuma bayramı tertip edilmiştir. Muhitinde iyi bir öğretmen olarak tanınıp sevilen Üftade Soylu ile başöğretmen Cemil Erkan'ın hazırladıkları törende küçük kardeşler masallar, hikâyeler, şiirler okumuşlar, müzik gösterileri yapmışlar ve çeşitli oyunlar oynamışlardır.. Toplantıda küçük öğrencilere öğretmenleri tarafından okuma kitapları dağıtılmıştır.

Doğan Kardeş, bu münasebetle alfabeden okumağa geçen memleketimizdeki bütün küçük kardeşleri candan kutlular, yurda faydalı insanlar olarak yetişmelerini diler.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

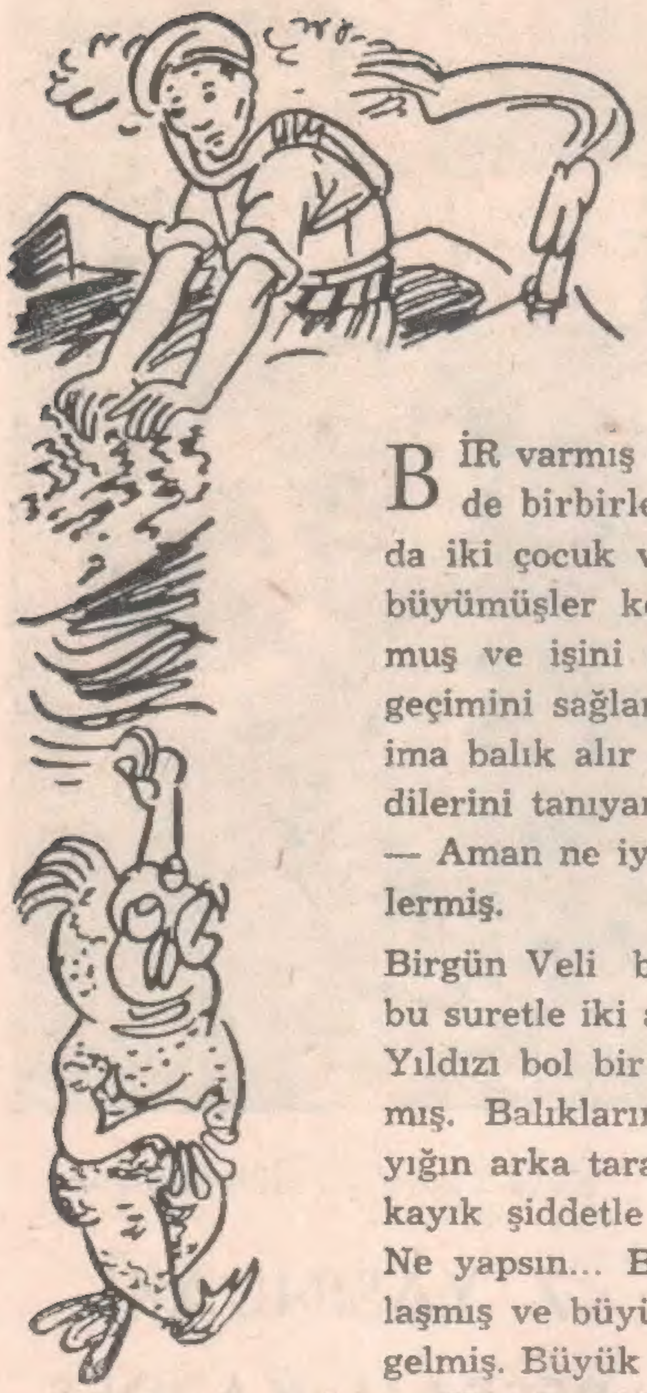

ALİ İLE VELİNİN BAŞINDAN GEÇENLER

BİR varmış bir yokmuş, vaktile sahil şehirlerinin birinde birbirlerinden hiç ayrılmıyan Ali ile Veli adında iki çocuk varmış. Gel zaman git zaman bu çocuklar büyümüşler koca delikanlı olmuşlar. Birisi terlikçi olmuş ve işini gittikçe ilerletmiş. Diğeri ise balıkçılıkla geçimini sağlamış. Terlikçi Ali arkadaşı Veli'den daima balık alır ve onun kazancına yardım edermiş. Kendilerini tanıyan şehirliler :

— Aman ne iyi arkadaşlar. Allah nazardan saklasın derlermiş.

Birgün Veli bir macera sevdasına düşmüş, düşmüş ama bu suretle iki arkadaşın arasına bir ayrılık düşmüş.

Yıldızı bol bir gece Veli kayığına binerek balığa çıkmış. Balıkların kolayca ağına akın etmesi için de kayığın arka tarafına bir meşale dikmiş. Fakat biraz sonra kayık şiddetle sallanmağa ve yalpa vurmağa başlamış. Ne yapsın... Bu gidişle kayık tersine dönecek. Ağ ağırlaşmış ve büyük sarsıntılardan adeta parçalanacak hale gelmiş. Büyük bir dikkatle ağı çekmeğe koyulmuş. Aman ne kadar da ağır... Kayık tehlikeli bir şekilde yana doğru eğilmiş... Nihayet büyük bir gayretle ağı kayığın içine almış, almış ama korkudan da donakalmış... Ne görse beğenirsiniz... Ağın içinde şimdiye kadar görmediği korkunç kara bir hayvan çırpınmıyor mu ? Hemen geri kaçmış, fakat ağın örgüleri arasından iki alevli göz parlamakta... Meşalenin ışığı altında yaratığın kendisine bakmakta olduğunu görmüş.

Veli :

— Sen kimsin ? diye kekelemiş.

Denizden çıkan yaratık şimdiye kadar işidilmiyen tuhaf bir sesle :

— Ben deniz insanıyım, demiş, beni bırak, ben kimseye hiç bir fenalık yapmadım.

Veli bu konuşan deniz insanına hayretle bakakalmış.

Deniz insanı hiddetli bir bağırışla tekrar :

— Çabuk beni ağdan çıkar, diye seslenmiş.

Veli hemen kendini toplamış ve garip misafirini ağdan kurtarmış.

Deniz insanı ağdan çıkınca :

— Talihin varmış balıkçı, demiş, beni bırakmasaydın dalgaları çağırır seni onlara yem yapardım.

Gerçekten o anda büyük bir dalga gelerek kayığı göklere çıkarmış ve tekrar aşağı indirmiş.

Denizden çıkan yaratık :

— Dile benden ne dilersin, balıkçı, demiş.

Balıkçının hâlâ akılları başlarına gelmemiş, demiş ve Veli'nin önüne bir altın akça atarak denize sıçramış, gözden kaybolmuş.

Veli paranın her tarafını yoklamış ve bakmış ki alelâde altın bir akçe, gücü kesilmiş. Kendi kendine :

— Bir hafta ya idare eder, ya etmez, diye mırıldanmış, ne yapayım,, hiç yoktan iyi.... Artık dönelim, balık tutacak halim kalmadı, zaten ağım da parçalandı.

Veli ertesi sabah ekmekçiden ekmek almak için altın akçeyi verirken cebinde iki yeni altın akçenin şıngırdadığını işitmiş. Aman Allahım, olur şey değil, kaç altın akçe harcarsam onun yerine iki misli altın akçe meydana çıkıyor.

Veli'nin paraları gittikçe çoğalmış ve pek kısa bir zamanda zengin olmuş.

Terlikçi Ali :

— Veli acaba neden artık balık getirmez oldu, diye söylenir ve merak edermiş.

Bir müddet sonra düzgün kıyafetli birisinin dükkânından içeri girdiğini görmüş. Giren müşteri :

— Merhaba, demiş. Ali kendine çeki düzen verip :

— Merhaba efendim, diye cevap vermiş ve yerlere kadar eğilmeye davranırken bir de ne görsün karşısındaki Veli değil mi...

Veli gülümsiyerek arkadaşını kucak-

★ ★

KARTALLA KEDİ

Bir kartal, bir ağacın dallarında yuva yapmış, yavru çıkarmış. Ağacın altında da yaban domuzu yavrulamış.

Kartal her gün ava çıkıyor, yavrularına yiyecek getiriyormuş. Yaban domuzu da, yavrularını beslemek için, ormanda dolaşıyor, ancak geceye doğru dönüyormuş. Kartalla yaban domuzu, iki iyi komşu gibi, kavgasız, gürültüsüz yaşıyorlarmış.

Kurnaz yaban kedisi, kartalla domuzun yavrularını gözüne kestirmiş. Önce kartala gelmiş.

— Sen buralardan pek uzaklaşma, kartal ağabey, demiş. Komşuna göz kulak ol. Onun niyeti bozuk, ağacı kökleriyle çıkarmak istiyor. Yeri boyuna kazdığını görmüyor musun?

Sonra da yabani domuza gitmiş :

— Aman dostum, demiş. Ne fena bir komşun var senin! Dün yavrularına ne dese beğenirsin? «Hele biraz sabredin. Ben, size yağlı bir domuz yavrusu ziyafeti çekeceğim. Anaları hele bir ormana yiyecek toplamağa gitsin de...» Kendi kulağımla duydum bunları.

O günden sonra, Kartal yuvasından ayrılmamış, ava çıkmamış. Yaban domuzu da ormana gitmemiş. Her ikisinin yavruları da açlıktan ölmüşler. Kedinin de istediği zaten buymuş. Hepsini bir güzel temizlemiş.

★ ★

FARELER ARASINDA

Yazan ve Çizen :
Güngör Kabakçıoğlu

— 3 —

Sarman yattığı yerden sıçrayarak kalktı ve küçüğün üzerine atılıp onu yakalamak istedi fakat nafile.

Bunun üzerine fare : «Bak Sarman, dedi. Seninle bir anlaşma yapmak istiyoruz.»

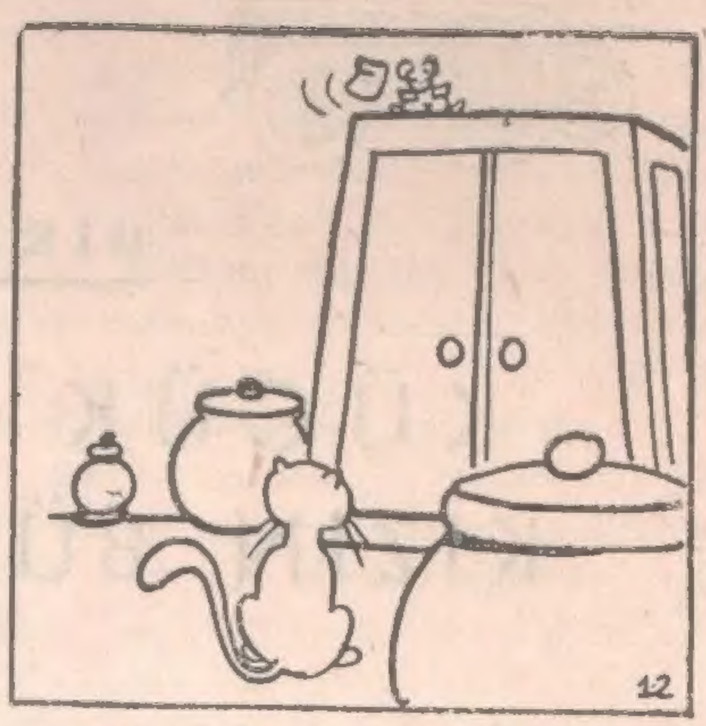

Sarman «Şartlarınız ne ?» dedi. Küçük fare elindeki kâğıdı fırlatarak «Al oku !» dedi.

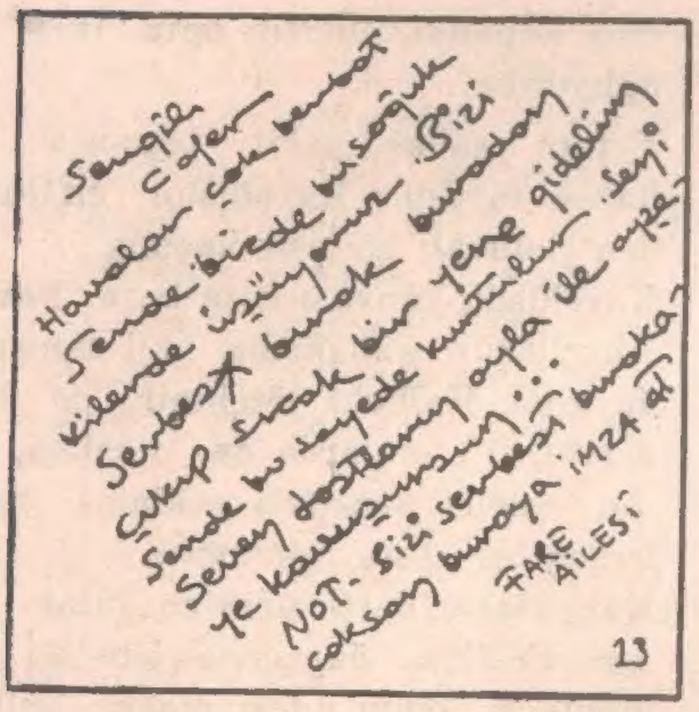

Sarman mektubu kaptı, acıp merakla okudu.

Bunun üzerine fare «Kabul ediyor musun ?» diye sordu.

Sarman «Kabul ediyorum» dedi.
Fare — Öyle ise imza et.

lamış ve başından geçenleri bir bir arkadaşına anlatmış. Ali'nin söylenenlerden ağzı açık kalmış. Şimdi ne olacak ? İki arkadaşın arasındaki vaziyet birbirinin aksi olmuş. Öyle ya, eski fakir balıkcı şimdi Ali'ye pabuç ısmarlıyor ve onun kazancına yardım ediyor.

Bu böyle olmakla beraber Veli'nin de huyu değişmiş. Kendisine kibirli bir hal gelmiş. Ahbapları ve komşuları onu hâlâ (Balıkçı Veli) diye çağırıyorlarmış. Veli kendisine fazla önem vermediklerini görünce günlerden bir gün eşyalarını toplamış ve Ali'ye veda ederek uzak bir diyara yollanmış.

V. ŞEREFLİ

•

Eğer bu masalın sonunu merak ediyorsanız, gelecek sayımızı bekleyiniz.

MERAKLI ŞEYLER

★ Saniyede 10 kilometre hızla uçan bir şey ancak dünyamızın yer çekiminden kurtulabilir.

★ Güney doğu Asyada sudan çıkıp karada yürüyen balıklar vardır. Bu balıklar sudan dışarda yirmi dört saat kalabilirler.

★ Gözümüzü üç saniyede bir kırparız Gözün bu açılıp kapanması bir saniyenin onda üçü kadar kısa zaman sürer.

★ Amerikada atom araştırmaları ile ilgili işlerde 90 bin kişi çalışmaktadır. Bunların yalnız beş bin beş yüzü hükûmetten para almaktadırlar, diğerleri hususî müesseselerin memur veya işçileridir.

OKULA GİDİŞ

Sabah erken kalkarım
Saatime bakarım.
Eğer vakit gelmişse,
Kahvaltımı yaparım.

Önlüğümü giyerim,
Çantamı temizlerim,
Allahaısmarladık der
Okuluma giderim.

Öğretmeni görünce
Gönlüm düşer sevince,
En güzeldir bence
Okuldaki eğlence.

İlki ERYURT

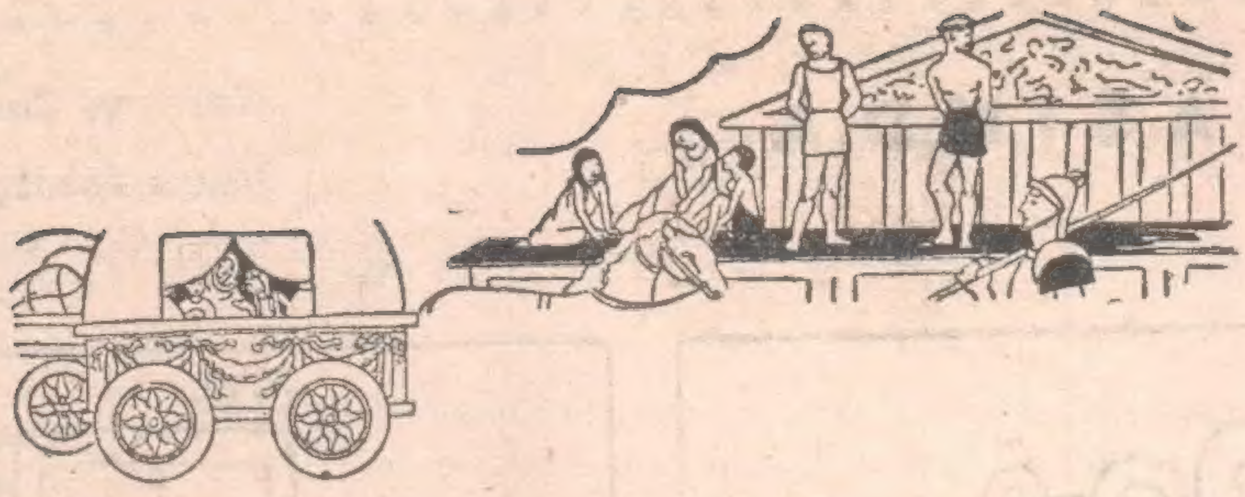

HİKÂYE

KÜÇÜK ROMALI KIZIN BÜYÜKLÜĞÜ

Anlatan: Hikâyeci Teyze

İMPARATOR Jül Sezer zamanında Romada sıksık esir pazarları kurulurdu. Bir gün banker Paulus Aurelius bir pazardan küçük bir kız satın aldı.

Mina, Goluvalı bir kumandanın kızıydı. Romalılar Fransızları yenince aldıkları pekçok esir arasında Mina ile babasını da pazara çıkarmışlardı. Küçük Goluvalı kız, hizmetçilerin yaptığı hiç bir işi yapmak istemedi, isyan etti. Esir sahipleri, adamlarını istedikleri gibi cezalandırabilirlerdi. Fakat Paulus Aurelius iyi kalbli bir adamdı. Çocuğa acıdı. Karısının yanına oda hizmetçisi olarak vermişken, Minayı kendi yaşındaki kızı Sesliyaya oyun arkadaşı yaptı.

O günden sonra Minadan şikâyet eden olmadı. İki çocuk gayet iyi geçiniyordu. Yaz sıcakları bastırınca hali vakti yerinde olan Romalılar deniz kıyısındaki sayfiye evlerine göç ettiler. Banker Paulus Aureliusun ailesi de yazlığa çıktı. Kucağında Sesilyanın bebeğini taşıyan Mina, küçük hanımı kadar bu göçe seviniyor, yolculukla ilgileniyordu.

Şehrin büyük meydanlarından birinde büyük bir kalabalık toplanmıştı. Arabacı, esir pazarı kurulduğunu söyledi. Sesilyanın annesi kiziyle küçük oğluna pazarı göstermek istedi. Arabayı o tarafa sürdürerek perdeleri kaldırdı. Çocuklar merakla etrafı seyrediyorlardı. Birdenbire Minanın acı çığlığı duyuldu. Sesilyanın annesi onu eteğinden yakalamasa küçük kız arabadan sokağa fırlıyacaktı. Çocuk, esirler arasında uzun boyu, heybetli tavrıyla dikkatini çeken bir adama doğru atılmak ister gibi kollarını uzattı, sonra kendini kaybetti. Bankerin karısı, adamın başında bir harp esiri olduğunu gösteren defne yapraklarından çelengi farketti.

Kendine gelince Mina hiç kimseye, hatta çok sevdiği arkadaşı Sesilyaya bile ne olduğunu, kimi gördüğünü söylemedi. Yalnız o günden sonra eskisine göre daha zayıflamağa başladı.

Sayfiyede çocuklar oldukça serbesttiler. Sesilya ile Mina villâlarının bahçesinden çıkarak kıra dalar, saatlerce dolaşırlardı. Bir gün çiçek toplıya toplıya evlerinden epey uzaklaştılar. Geldikleri yer Karolüs adında zengin birinin değirmeniydi. Değirmenin çarkını, ayakları zencire vurulmuş bir esir döndürüyordu. Çocukları gören adam onlara baktı ve birden durdu.

— Mina!..

Küçük kız. hemen, ona kollarını uzatan adama koştu. İkisi de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Sesilya adama dikkatle bakınca bunun esir pazarında gördükleri adam olduğunu tanıdı. Baba kız rahatça konuşsunlar diye biraz uzaklaştı.

O günden sonra iki arkadaş ev halkına sezdirmeden her sabah dere kenarındaki değirmene uğramağa başladılar. Aralarındaki sır onları büsbütün birbirlerine bağladı. Haftalar geçiyordu. Mina tekrar eskisi gibi neşesizlenmeğe başlamıştı. Sesilya da durgunlaştı. Oyunlar, yaramazlıklar unutuldu. Dertli iki büyük insan gibi başbaşa vererek konuşuyor, fısıldaşıyorlardı. Mina arkadaşına uzun uzun bir şeyler anlatıyor, öteki hayret içinde, hatta korkuyla dinliyor, sonra «Hayır... Olmaz!» demek ister gibi başını sallıyordu.

Birkaç gün sonra Sesilya, kır gezintilerinden bıktığını, rıhtımı, oradaki gemi ve sandalları görmek istediğini tutturdu. Biricik kızlarının bir dediğini iki etmiyen annesi onu, Minayı evin kâhyasiyle beraber limana gönderdi. Epey dolaştıktan sonra yaramaz kız bir yelkenliyi gözüne kestirip içine girdi. İki arkadaş yelkenlinin nasıl kullanıldığını görmek istediler. Yelkenliyle yolculuğa ait birçok şey sordular. Bu arada, iyi bir rüzgârla 3 günde Marsilyaya varılabileceğini de öğrendiler. İhtiyar denizci boyuna, ömründe bu derece zeki ve meraklı küçük kızlar görmediğini söylüyordu.

Akşam yemeğinden sonra, her zamanki gibi iki kardeş bahçedeki kameriyeye geçtiler. Bu sefer de hep Sesilya konuşuyor, Mina onu dinliyordu. Öteki sözünü bitirir bitirmez Mina, birdenbire, ayaklarına kapandı, ellerini öptü. İkisi de ağlıyordu...

Ertesi sabah, sahil boyunca bir haber yayıldı : Karolüsün çiftliğinden Goluvalı bir esir kaçmış...

Karolüsün kâhyası koşa koşa Paulus Aureliusün kâhyasına akıl danışmağa gitti. Halbuki ötekinin de başı dertteydi : onlarda da o sabah, kadın esirler arasında yoklama yapılırken bir eksik çıkmıştı.

Kâhyaların dertleşmesine kulak veren Sesilya, öğrenmek istediği şeyi duyunca oyun odası olarak kullandıkları kameriyeye koştu. Mina ile beraber en çok oynadıkları bebeği kucağına aldı. Bundan sonra biricik arkadaşı kalan bebeğe içini dökmeğe başladı.

Bahçede sabah gezintisi yapan bankerle karısı Sesilyanın heyecanlı konuşmasını duyunca sarmaşıkları siper alarak dinlediler.

— Öyle kızım... Mina ablamız yok artık. Yalnız oynıyacağız... Ne yapalım. Minanın babası büyük bir kumandandı. Bize, askerinin ihaneti yüzünden esir düşmüş. Babamın sözlerini hatırladım : «Romalı askerler en kuvvetli, en cesur askerlerdir. Hile ve ihanetle kazanılan bir zaferi kabul etmezler...» Bunun için Minanın babasının kaçmasını doğru buldum. Minayı babam bana vermişti. Onu azat etmek hakkımdı. Varsın babasiyle beraber haksız yere kaybettikleri hürriyete kavuşsunlar !

Paulus Aurelius karısına,

— Kızımız gerçek bir Romalı, dedi. Onunla iftihar ediyorum.

Doğan Kardeş'in Romanı No : 2

Çeviren : Or. - Az.

Hükûmet bu hadiseyi haber aldığından, John'un yakalanmasını emretmiş. Fakat adam kaçmış. Kendisindeki kıymetli yüzüğü bir yere saklamış. Yakalandığı zaman yüzüğü soranlara kaybettiğini, yahut sakladığı yeri bulamadığını söylemiş. Bu yüzden ruhu mezarında rahat edemez, geceleri avare avare dolaşır dururmuş.

Dar geçitten görülen manzara hoşuma gittiğinden sık sık buraya gider, denizi seyrederdim. Yalnız geceleri o taraflarda dolaşmaktan herkes gibi ben de çekinirdim. Bir gece dar geçitte bir ışığın dolaşmakta olduğunu gördüm. Vakit bir hayli ilerlemişti. Gecenin bu saatinde köyden kimse oraya gitmeğe cesaret edemezdi. Uzun zaman acaba bu kimdi diye düşünüp durmuştum.

— II —

Elzevir'in kahvesine gittiğimden dört beş gün sonra bir pazar günüydü. Hava adamakıllı bozmuş, müthiş bir yağmur yağıyordu. Bu yüzden ırmak kabarmış, köyün büyük bir kısmı sular altında kalmıştı. Yalnız kilise ve mezarlık biraz yukarıda olduğundan orası nisbeten kuru kalmıştı.

Vakit akşama doğruydu. Ratseyle beraber dolaşıyorduk. Dar geçitin yanına gelince hem kestirme hem de kuruca olduğundan buradan geçmeğe karar verdik. Tam kilisenin önünde Bay Glennie'ye rastladık. Orada iki ağacın arasında bir masa gibi duran yüksekçe bir mezarın önünde konuşmağa başladık.

Güneş batmak üzereydi. Gökte biriken bulutlar garip şekiller meydana getiriyor, güneşin kırmızı ışıklarıyla renkten renge giriyordu. Bu vakit, dar geçitte durmak içime ürperti veriyor, korkutuyordu. Elimle Ratseyin kolunu dürterek kendisini beklemeden eve gideceğimi söylüyordum ki; tam o sırada duyulan bir ses, lâfımı ağzıma tıkadı; korkudan tüylerin diken diken olmuş, her tarafım tir tir titremeğe başlamıştı.. Bu ses, önünde durduğumuz mezardan geliyordu. Yanımızda yaşlı bir kadıncağız vardı. «Kabasakal mezardan kalkıyor !» diye haykırarak kaçmağa başladı.

Glennie hiçbirşey olmamış gibi gayet sakin «Aptallık etme..» diye söylendi. «Buradaki mezarlar büyük olur. Bütün bir aileyi alacak kadardır. Herhalde içeri dolan su, tabutları birbirine vurduruyordur.»

Dar geçitten dışarı çıktığımız zaman bayağı hafiflemiştim. Hızla evin yolunu tuttum. Aklım Kabasakal denen John Mohune'de ve sakladığı kıymetli yüzükteydi. Yüzüğü belki mezarına saklamıştı. Belki her gece gün battıktan sonra yattığı yerden doğrulup uğrunda şerefini sattığı yüzüğünü arıyordu. Acaba yalnız mezarın içini mi arıyordu ? Kilisenin bahçesine, mezarlığa da çıkıyor muydu ?

Ertesi gün Pazartesiydi. Mohune'lerin tekrar bir ses gelip gelmiyeceğini kontrol için dar geçite gidip dinlemeğe karar verdim. Gün batmadan, biraz daha erken gidecek o pek sevdiğim manzarayı da seyredecektim.

Tam John'un mezarının bulunduğu yere yaklaştım ki Ratsey ile Elzevir'i kulaklarını mezara dayamış birşeyler dinler vaziyette buldum. Acaba ne dinliyorlardı ki ?

Ratsey'in kendilerini bu halde gördüğüm için bana kızdığını tahmin etmiştim. Geri dönüp uzaklaşıyordum ki, Ratsey «Hey John,» diye seslendi. «Bu saatte ne işin var.»

«Mohune'ler hâlâ gürültü ediyor mu diye bakmağa gelmiştim.»

«O hiç belli olmaz ki. Hem böyle saçma şeylerle vaktini israf etmeğe acımıyor musun ?.. Bizde yağmur sularının taşları yerlerinden oynatıp oynatmadığını muayeneye gelmiştik. Giderken bizim eve de uğrayıp yemeğe beklememelerini söyler misin. Burada yapacak daha bir sürü iş var.»

Beni başından savmak için bunları mahsus söylediğini anlamıştım. Bende istenmediğim bir yerde durmak niyetinde değildim. Koşa koşa evin yolunu tuttum. Ratseylerin evine de uğrayıp karısına haber verdim, ben tam ayrılıyordum ki kendisi köşe başında göründü. O da beni görmüş, kahkahalarla gülüyordu.

Dar geçitte en çok hoşuma giden yer bu masa gibi olan yüksekçe olan tepeydi. Burada ağaçların gölgesinde oturur, saatlerce denizi, gelip giden gemileri, yelkenlileri seyrederdim. Buraya gelen ince yolun bir hayli aşınmış olduğuna bakınca benim gibi başkalarının da burada oturmaktan hoşlandığını anladım.

Ratsey ile Elzavir'e mezarı dinlerken rastladığından bir kaç hafta bu sevdiğim yere uğramadım. Sonra yine eski âdetlerime döndüm.

Birgün öğleden sonra her zamanki yerimde durmuş denizi seyrediyordum. Hava ılık, herşey öylesine sessizdi ki. tâ aşağıdaki tarlada çalışan George'nin söylediği şarkıları bile duyabiliyordum. O şiddetli yağmurlardan sonra hava açmış, tatlı, ılık bir rüzgâr esmeğe başlamıştı. Toprak sıcak güneşin hararetiyle çabucak kuruyunca kötü pişirilmiş bir testi gibi çatlak çatlak olmuş, yer yer çöküntüler meydana gelmişti.

Saat dört olmuştu, eve gitmek zamanı gelmişti. Tam kalkmağa hazırlandığım anda; üstünde oturduğum yerin altından bir takım seslerin gelmekte olduğunu farkettim. Dikkatle bakınca toprağın dipte hasıl olan bir delikten içeri kaydığını gördüm. Sürünerek geçebileceğim bir delik açılmıştı. Oturduğum yerden aşağı atlayıp delikten içeri süzüldüm. Hafif yosunlu, nemli bir yere değmişti ayaklarım. Şu anda biraz evvel üstünde oturduğum taşın tam altında bulunuyordum. Burası odamsı bir yerden ziyade nereden geldiğini bilmediğim tünel - geçidin nihayetini teşkil ediyordu. Bu fevkalâde bir keşifti benim için. Geçit muhakkak surette kabasakalın yüzüğünü sakladığı yere gidiyordur, diye düşündüm. Oh, ne güzel; o kıymetli yüzüğü bulursam kimbilir ne kadar zengin olacağım !

— Devam edecek —

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

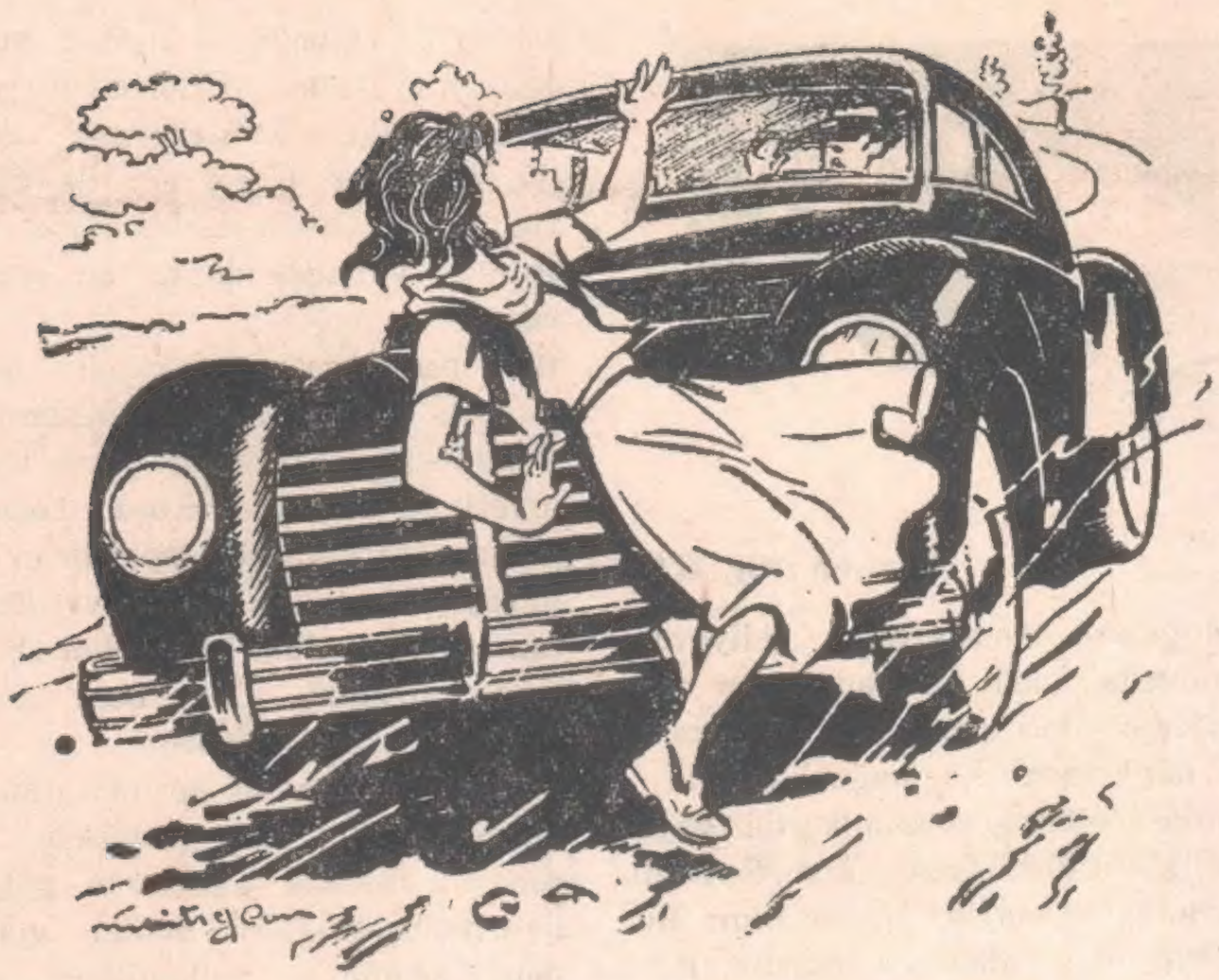

HİKÂYE

BİR KAN DAVASININ SONU

Anlatan: Böğürtlen Abla

OKULDAN eve ağlıyarak döndü. Okul önlüğü yırtılmış, çantası çamurlanmıştı. Çocuğu pencereden gören Balassani Dede başını salladı :

— Tabiî Paoli yumurcaklarının işi! Paoli'lerle Balassani ailesi arasında yıllardır sürüp giden bir kan davası vardı. Paoli ailesinden biri Balassani'lerden birine hakaret etmişti. Balassani altta kalmamış, daha ağır bir hakaretle karşılık vermişti. Paoli'nin adamı vurmasile yıllarca sürecek bir kan gütme başlamış oldu. Birkaç nesil birbirlerini vurup kırdılar. Zamanla iki aile arasındaki kin şiddetini kaybetti. Bununla beraber, düşman olduklarını unutmuyor. fırsat buldukça birbirlerine elden gelen kötülüğü yapıyorlardı. Hayvanları kaçırtıyor, tarlaları çiğniyorlardı.

Bu sefer de iki Paoli çocuğu, okuldan dönen Guiseppa'yı yolda yakalamış, çamura düşürmüşlerdi.

Küçük kızın ağlaması, sonra da çocuğun üstünü başını değiştirirken annesinin sessiz sessiz duruşu 15 yaşındaki en büyük kızları Pierrina'ya pek dokundu.

— Artık fazla oluyorlar! diye bağırdı. Kendilerinden iki kat küçük bir çocuğa sataşmak ne çirkin şey!..

Annesi iç çekerek,

— Ne yaparsın kızım, kan davası bu... Küçüğe, büyüğe bakılmaz; diye her zamanki sözlerini tekrarladı.

— Doğrusu gidip şu kaba çocuklara haklarında düşündüklerimi söylemezsem içim rahat etmiyecek! dedi.

— Gitme Pierrina! Kardeşin gibi sen de dayak yersin; sözümü dinle kızım.

Dedesi de, Paoli'nin kıziyle oğullarının ondan büyük olduğunu söylediyse de Pierrina'yı durduramadılar.

— Onlarla dövüşmek için gitmiyorum. Evet, ikisi de benden büyük, ikisi de okula gidiyor. Bir asır önce yaşıyan akrabalarımız arasında geçen bir kavga yüzünden hâlâ birbirimizle uğraşmanın ne kadar manasız olduğunu söyliyeceğim. Benim kadar akılları varsa bana hak vereceklerdir !

Zavallı Pierrine dedesinin sözünü dinlemediğine pişman oldu. Paoli'lerin çiftliğine yaklaştığı zaman düşman ailenin iki çocuğuyla burun buruna geldi. On altı yaşında olan Orso ile babası Juliana yolunu kestiler :

— Ne işin var toprağımızda ?

— Guiseppa'nın yediği dayaktan sesinin de canın istiyor galiba...

Pierrina öfkeden kıpkırmızı oldu. Yumruklarını sıktı. Fakat niçin geldiğini hatırlayarak, evde annesiyle dedesine söylediği gibi konuşmağa başladı. Ama iki kardeş Pierrina'yı alaya aldılar. Sonunda Julietta, küçümseyen bir tavırla,

— Miskin... Korkak!... dedi.

Pierrina, bir sıçrayışta, kendisinden birkaç yaş büyük olan Julietta'nın üzerine atıldı. Bu defa, düşmanlariyle ataları değil, kendi hesabına dövüşecekti. Fakat karşı taraf daha kuvvetliydi. İki kardeş Pierrina'yı iyice patakladıktan sonra gülerek uzaklaştılar. Küçük Korsikalı kız duyduğu acıdan çok hiddetlendi ve ağlıyarak geriye döndü. Kardeşininki gibi onun da üstü başı paralanmış, çamurlanmıştı.

İstemiye istemiye yürüyordu. Birdenbire, halinde bir değişiklik oldu, yüzü sevinçle parladı. Artık bundan sonra o da kin gütmeğe hazırdı. İşte eline bir fırsat da düşmüştü !..

Yol kenarında, bir taş kümesi yanında Paoli'lerin en küçüğü Sylvio oturuyordu. Guiseppa yaştaydı. Çocuk, okul çantasından kocaman reçelli sandöviçini çıkarmış, karnını doyuruyordu. Zevkinden gözlerini yummuş, ağır ağır çiğniyordu. Pierrina için Sylvio'yu pataklamak işten değildi. Herşeyden önce, oburun elinden o koca sandöviçi alıp otların içine fırlatacaktı...

Tam o sırada dönemeçten olanca hiziyle gelen bir otomobil göründü. Şoför taş kümesinin yanında oturan çocuğun farkına varmamıştı. Onu görüp frene basıncaya kadar geçen bir saniyeden kısa bir zaman içinde Pierrine çocuğa doğru atıldı. Onu top gibi yandaki çimenliğe fırlattı. Sylvio'yu ölüm tehlikesi karşısında görünce bir dakika önce-

ki intikam plânlarını unutuvermişti. Fakat çocuğu kurtarıp kendisi kaçmağa vakit bulamadı. Birdenbire, alnına ve omzuna şiddetli bir vuruş duydu, etraf kapkara oldu...

Pierrina kendine gelince odasını tanıyamadığı için şaşırdı. Yattığı yatak da onun değildi... Kâbus gördüğünü sandı. İşte Orso ile Juliana, Paoli de buradadırlar... Odanın karşı köşesinden ona doğru yaklaşıyorlardı. Bir ses,

— Korkma yavrum, korkma ! diye fısıldadı. Bir el, başındaki soğuk kompresi değiştirdi.

Pierrina devam eden şaşkınlığiyle başucunda duran kadının Bayan Paoli olduğunu tanıdı. Yaklaşan Paoli kardeşlerin yüzlerinde utanç ve pişmanlık vardı.

— Senden af diliyoruz. Pierrina Seni dövdüğümüz halde küçük kardeşimizi ölümden kurtardın.

Juliana'nın gözleri yaş doluydu.

— Bizden ne kadar iyisin Pierrina! dedi. Bize barışma teklifi ederken seninle alay ettik. Halbuki kinle nefret gerçekten iğrenç, korkunç şey!

Kendisini hâlâ rüyada zanneden Pierrina, yavaşca,

— Artık kan davamız bitti, değil mi ? diye mırıldandı.

Bayan Paoli Perrina'yı alnından öptü.

— Bitti kızım, bitti. Oğlumun hayatını kurtararak kötülüğe karşı iyilik ettin.

Pierrina biraz kendine gelince bütün Paoli ailesi arabalariyle onu evine götürdüler. Yıllardır sürüp giden Paoli - Balassani kan davası böylece sona erdi.

KEDİM

Miyav miyav dersin
Daha süt içersin
Sen ne çekersin
Söyle ne istersin
Ekmek yersin
Sütleri lıkır lıkır içersin
Miyav miyav dersin
Söyle ne istersin

Ahmet BAYKAL

YILLARDAN SONRA

— 9 —

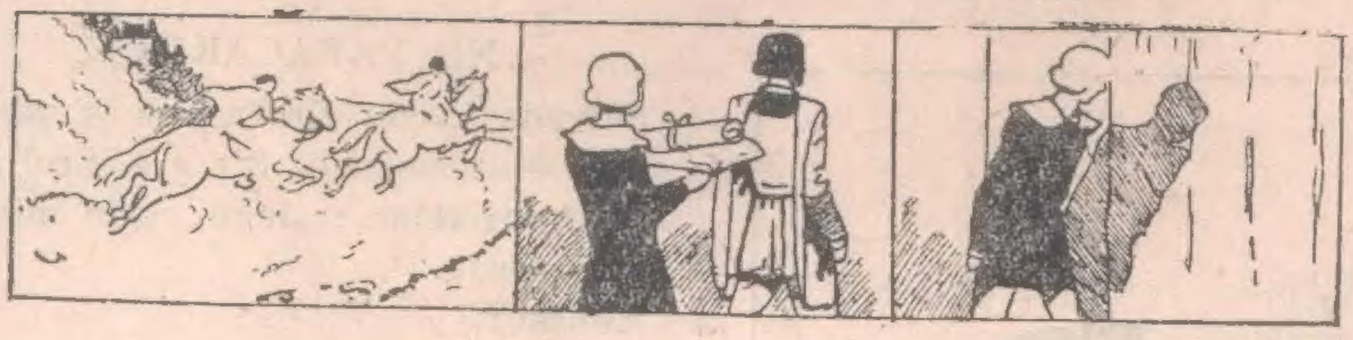

O günden sonra Tristan için yepyeni, şatoda geçirdiği hayattan bambaşka bir hayat başladı.

Saraya girip çıkan, mühim işler başında bulunan Kont Barankurun Tristan gibi zeki, uyanık bir adama ihtiyacı vardı.

O geceki vaka onları birbirlerine bağlamıştı. Tristan Konta bütün kalbiyle sadıktı.

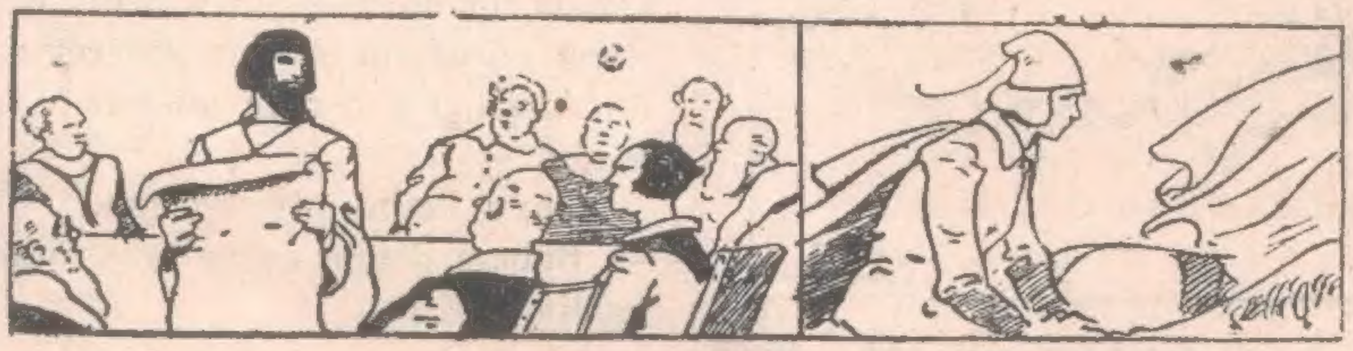

Barankur Konseyde çalışırken Tristan kâh saray muhafızları arasında, kâh dışarda, halka karışarak efendisini beklerdi. Çok defa, halk arasında konuşulan şeyleri, haklı şikâyetleri Konta söylerdi.O da, halkın iyiliğini kollıyarak işleri hallederdi.

O sıralar eksik olmıyan savaşlara Kontla beraber giden Tristan çok geçmeden yaman bir cenkçi oldu. Düşmanla dövüşürken gözünü efendisinden ayırmıyor, kendinden çok onu koruyordu.

Tristan, daima, «Ben kimsesiz bir çocuğum; efendimiz, hepimize iyiliği ve faydası dokunan bir adam. Onun hayatı, benimkinden önemlidir;» derdi.

— Devam edecek —

ÇALINAN TAÇ ÇIKTI

Kardeşlerimizin sabırsızlıkla bekledikleri «Çalınan Taç» romanı basılarak satışa çıkarılmıştır.

Dünyanın en meşhur çocuk romanlarından biri olan bu roman şimdiye kadar bütün dillere çevrilmiş ve milyonlarca çocuk tarafından okunmuştur.

4 renkli bir kapak içinde çıkan bu son derece heyecanlı kitab idarehanemizde 150 kuruşa satılmaktadır.

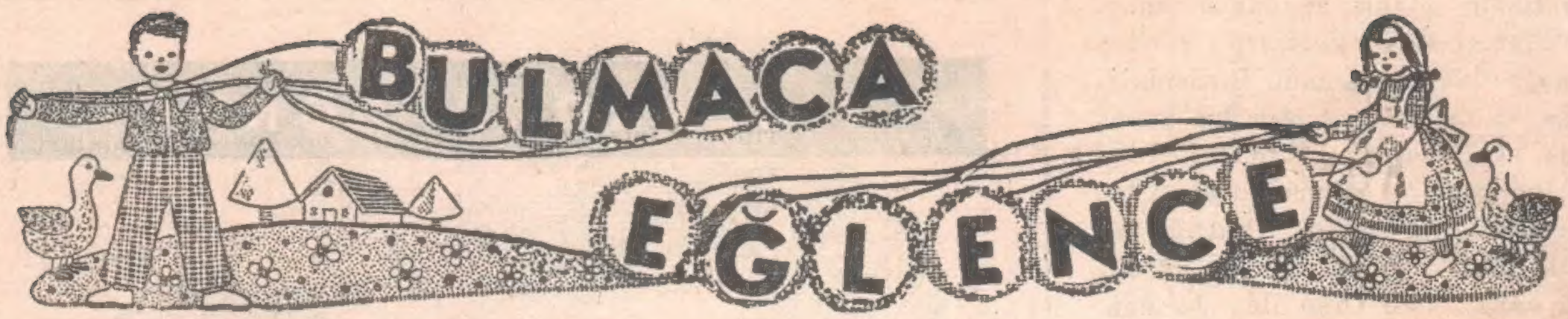

Sevim annesini kaybetmiş, bir türlü bulamıyor. Ona siz yardım edin bakalım.

★

SATICILIK OYUNU

Bu, yağmurlu havada oynanacak bir oyundur.

Oynıyanlar önce aralarında sayışarak bir satıcı seçerler. Satıcı bir kâğıt üzerine, hep aynı cinsten : (Meselâ, hep sebze veya hep meyva) ve oyuncuların sayısı kadar mal adı yazar. Bunu kimseye göstermez. Alıcılar, sırayla gelip bir şey isterler. Listede bulunan sebze veya meyvanın ismini söyliyen oyuncu, satıcının yerine geçer.

Fakat hem satıcı, hem de onun yerini alan ortaya bir fiş koyar. Bunlarla, oyunun sonunda, fiş sahiplerine ayrı ayrı ceza verilir. Bir oyuncu, satıcı yerine geçince yeni bir liste yapar, oyun böylelikle devam eder.

★

İKİ ARKADAŞ ARASINDA...

— Geçen gün bizim küçük Bobi kayboldu, gazeteye ilân verdik, hemen bulundu...

— Ya... demek sizin köpek okuma biliyor.

NE YAPACAKMIŞ...

Sofrada küçük Erol'a yemek vermesini unutmuşlardı. Bir ara Erol :

— Anneciğim tuzluğu verir misin ? diye sordu.

Annesi :

— Ne yapacaksın yavrum ?

— Yemek verdiğin zaman ekeceğim de...

★

TRAŞ ETMEĞE GELMİŞ...

Odada bir misafir oturuyordu. Küçük Suna misafirin yanına giderek :

— Amca, siz berber misiniz ? diye sordu.

— Hayır kızım, niye sordun.

— Babam demin «yine traş etmeğe geldi» dedi de...

★

NİSAN BALIĞI

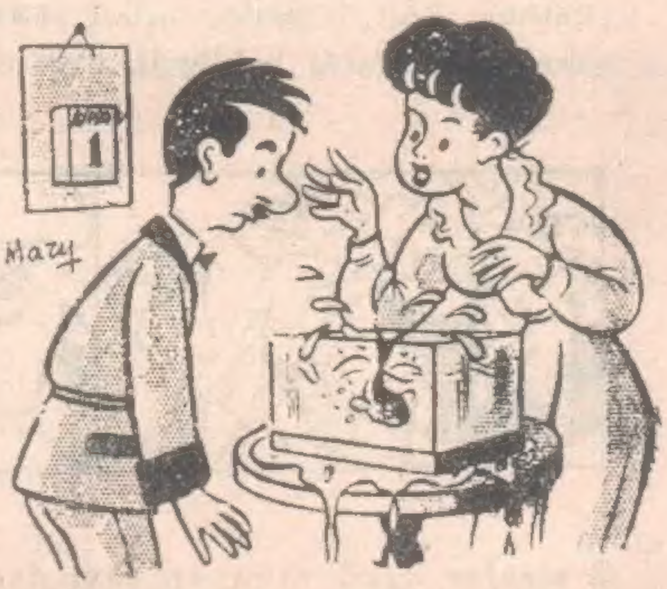

— Su sıçratıyor diye kızmağa hakkın yok doğrusu. Bugün onun bayramı...

★

KAÇ EDER ?

Annesi Aydına sordu :

— Her gün sana bir çukulata versem, bir ayda kaç çukulata eder.

— Hiç... anne..

— Nasıl hiç yavrum, biraz düşün bakalım.

— Düşünmeğe lüzum yok anne, çukulataların hepsini yerim de ondan.

KUŞ YUVALARI

Kuşlar, insanlar gibi, yuvalarını zevklerine göre yaparlar. Yavru çıkarmağa hazırlanan çalı kuşu ağaçların yüksek dalları üstünde bir değil, dört, beş yuva kurar. Bunlar ufak, tostoparlak çalı, çırpıdan yapılmış yuvacıklardır.

Tarla kuşu yuvasını toprağın içinde kazar. Bu işi kolayca yapabilmek için yuvasına çoğu zaman toprağı işlenmiş buğday, arpa tarlalarına yapar. Başaklar hem onu besler, hem de yuvasını saklar.

Kırlangıç için yuva kurmak pek önemli ve zahmetli bir iştir. Çünkü güzel kırlangıç bu hususta pek nazlıdır. Yuvası için yer beğeninceye kadar günlerce havada dolaşıp durur. Nihayet bir yer beğenir.

Serçeler nerede ve neyle olursa olsun yuvacıklarını kurarlar. İçine ot, yaprak, saman, bez, kâğıt parçalarını doldururlar...

Çalışkan ve gayretli kuşların yüzkarası tembel guguktur. O, yuva kurmaz, yumurtalarını başka kuşların yuvalarına bırakır. Çıkan yavrular da merhametli kuşa teşekkür edecek yerde, bazan, onu yuvasından bile atıp kendi mallarıymış gibi bir güzel oraya yerleşirler.

Eminim ki, Doğan Kardeş okuyucularının hepsi kuşları sever, onları ve yuvacıklarını korurlar. İçini boş gördüğünüz bir yuvanın bile, yarın oraya yumurtalarını koymağa hazırlanmış bir sahibi bulunduğunu unutmayın!

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul Md. Ş. Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.

Sekizinci yıl — 2 Nisan 1953 — Sayı : 340

ADANIN ESRARLI KÖŞKÜ

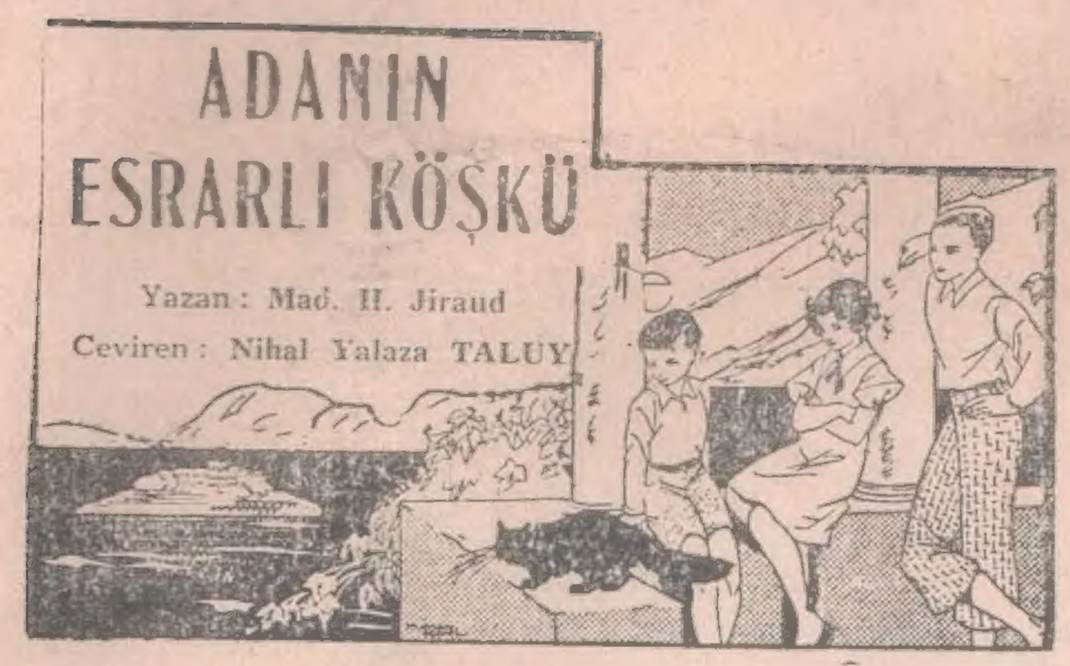

Yazan : Mad. H. Jiraud

Ceviren : Nihal Yalaza TALUY

— 14 —

— Kovdular, dedi. Adaya ayak bastırmadan, ağzımı açtırmadan kovdular!

XI

MERAKLI UŞAK

Yüzü traşlı, üstübaşı temiz olan Jerom bir gün Kora ile Gregorun otomobillerini soymağa hazırlanan serseriye hiç benzemiyordu. Yalnız eski bir yaranın izi yüzüne soğuk, hatta ürkütücü bir hal veriyordu.

Ada köşkünün sahipleri Jeromun hizmetini öve öve bitiremiyorlardı. Gregor, balık yapışını; Viktor, hastabakıcılığını beğeniyordu. Hizmetinden dördü de memnun oldukları halde yeni uşağı daima göz hapsinde bulunduruyorlardı. Kora ile Gregor ikide bir, hiç umulmadık zamanda mutfağa giriyor, adamın ne yaptığını kontrol ediyorlardı.

Jerom bu hallere hiç şaşmıyor, hiç bir şeyin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Hayrete düşen yine ötekilerdi. Çünkü ne kadar gürültüsüzce içeriye girseler, Jerom onları duyuyordu. Fakat kendisi, bazan, bir hayalet sessizliğiyle birisinin karşısına dikiliveriyordu.

Bir akşam üstü Kora ile kardeşi uşağın garip hallerinden konuşurken Gregor,

— Biz bu adam hakkında kendi söylediklerinden başka bir şey bilmiyoruz; dedi. — Bildiğimiz kadarı bile, onun bizden çok yaman olduğunu gösteriyor ve...

Kora sözünü tamamlıyamadı. Eşikte, her zamanki resmî tavriyle Jerom duruyordu.

— Sofra hazır Hanımefendi.

İki kardeş, adamın hakkındaki sözleri duyduğu zaman nasıl alayla gülümsediğinin farkına varmadılar.

Aleks, daha ilk günden beri Jeroma yemek sırasında odaya girmemesini tenbih etmişti. Köşkte Jeromun tuhafına giden epey şey vardı : Bir kere efendilerinin iştahları... Köşkte kendisiyle beraber beş kişiydiler. Yatakta yemeğini yiyen Viktorun yemeği ayrıldıktan sonra kalan yemeğin hepsini üç kişi sofrada bitiriyordu. Birinci ve ikinci gün sofradan servis tabakları boş dönünce Jerom, artık altı kişilik yemek yapmağa başladı.

Cin gibi bir adamdı şu Jerom ! Gözünden hiç bir şey kaçmıyordu. Meselâ : yemek odasına girip çıkarken, pencerenin yanındaki peçeteyle örtülü ufak bir masa dikkatini çekmişti. Bir iki gün baktı; üçüncü gün merakını yenemedi. — Sofrayı kaldırırken peçeteyi alacakmış gibi o tarafa yürüdü. Fakat tam o sırada Kora, oldukça sert bir tavırla,

— Bırak, dokunma; dedi. Ben sonra kaldırırım.

Gerçekten, az sonra kahvelerini getiren Jerom küçük masanın üzerinde ne peçeteyi ne de altındaki yiyecek tabaklarını görebildi.

Herşeye merakı olan Jerom, işi olmıyan odalara girip, şuraya buraya bakmağa da bayılıyordu. Efendilerinden pek daha atik davrandığı için hiç bir zaman yakalanmamıştı.

Jerom efendilerinden hiç bir zaman izin istemiyordu. Belki de otomobil meselesi yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Onlar da onu adadan dışarı göndermiyorlardı. Çarşı işlerini kendileri görüyor, adaya uğrayan balıkçılarla bile konuşturmuyorlardı.

Gregorun Jeroma takdığı adla «Kibar Uşak» halinden şikâyetçi değildi.

O gün işini bitiren Jerom odasına döndü. Bu, pencereleri göle bakan bir odaydı. Jerom pencerenin önünde oturdu. Bir şey bekliyormuş gibi bir hali vardı. İyice karanlık bastıktan sonra yerinden kalktı. Ayağına bezden bir terlik geçirip fenerini alarak karanlığa daldı. Jeromun dolaştığı yerler, efendilerinin onu sokmadıkları odalardı. İlkin büyük salona girdi. Küçük fenerin ışığında yerdeki tozlar üzerinde bir sürü ayak izi görünüyordu. İzler salonun bir köşesine doğru gidiyordu. Jerom o köşeyi gözden geçirdi.

— Merdiven... Salonda böyle ayaklı merdivenin ne işi var acaba ?..

Jerom yukarıya bakınca yavaşca güldü. Viktorun merdivenden düştüğü gün, arkadaşları tavanarasına öte berilerini yerleştirirken epey heyecanlıydılar. Kapağın kenarından bir kumaş parçası sarkıyordu.

Jerom, gördüklerinden memnun olarak odasına döndü. Bunu tam vaktinde yaptı. Çünkü hemen arkasından salonun kapısı açıldı; giren Aleksti. Jerom kadar sessizce yürüyemediği için öteki, adımlarının sesini duyarak çabucak soyundu, yatağına girdi. Yatar yatmaz, Aleksin kapının önüne geldiğini duydu. Jerom hafifçe horlamağa başladı. Aleks kandı, odasına döndü.

Ertesi gün Jerom sabah kahvaltılarını getirdiği zaman Aleks, lâf arasında,

— Uykum öyle hafif ki, farenin tıkırtılarını bile duyarım ! dedi, Jerom baktı. Jerom içinden, «Demek ben fare kadar bile patırdı yapmadım ki, beni duyamadı geveze !» diye güldü.

Uşağın çaydanlığı tekrar tepsiye koyduğunu gören Kora,

— Bırak şunu; südü de bırak. Belki daha içeceğiz... Acelen ne !.. diye söylendi. Jerom tepsiyi bırakıp çıktı. Fakat mutfağa girmeden tekrar döndü. Bu sefer yemek odasındakilerin, arkasından kapıyı kilitlemediğini sezmişti. Jerom, birdenbire, odanın kapısını açıp içeriye daldı. Ani girişinin içerdekilerin üzerinde ne fena bir tesir yaptığını o anda farketti.

— Devam edecek —

YEŞİL HAZİNE

Çizen : MISTIK

Doğan Kardeş

Ben vazifeme ormandaki ağaçları kontrol etmekle başladım.

Cahil insanlar ormandaki yeni yetişen ağaçların bir çoğunu kesmişlerdi.

Akşamleyin kahvede oturanlarla konuşurken orman hakkında lâf açıldı ve yaş ağaçları kesmenin yasak olduğunu, kesenlerin cezalandırılacağını söyledim .

Ama onlar yine ağaçları kesmekte devam ettiler.

Köyde Arif adında çok yaramaz bir çocuk vardı.

— Devam edecek —